

မြပုလဲခင်
အချစ်ရိုင်း

အခန်း (၁)

"ဆရာဦးရဲတင်ကျော် မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခုပဲကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ်"

အသက်အားဖြင့် အစိတ်ဝန်းကျင်ခန့် မိမိနှင့်ရွယ်တူသာဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော အသားညိုညို၊ ခပ်ပိန်ပိန်မြင့်မြင့်လူတစ်ဦးက ရည်မွန်စွာပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ထိုအဖြေကို တင်ယွန်းစံလက်မခံနိုင်သကဲ့သို့ရှိသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ကျွန်မအခန်းထဲကပဲ စောင့်နေမယ်"

ကနုတ်ပန်းများ ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ကျွန်းတံခါးမကြီးကို ပင် အဟန့်အတားတစ်ခုအနေဖြင့် မနာလို မုန်းတီးစွာတင်ယွန်းစံ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

အကယ်၍ သာ မှန်များ ပါသောတံခါးချပ်ဆိုပါက တင်ယွန်းစံ အတွင်းခန်းတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်လိမ့်မည်။ ယခုတော့...

"ဆရာက တစ်ခါတည်းအိမ်တန်းပြန်မှာ လို့ ကျွန်တော့်ကိုမှာ သွားပါတယ်၊ အကယ်၍ အစ်မအိမ်ကိုသိတယ်ဆိုရင် အိမ်ကိုလိုက်သွားလို့ ရပါတယ်"

တင်ယွန်းစံ ထိုလူအား အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။ သူ၏ မျက်ဝန်း၌ လိမ်

ညာခြင်းအရိပ်အယောင်များ ရှိမရှိကို စူးစမ်းလိုက်သည်။ ။

"ပြီးတော့ သေ့က ဆရာယူသွားပါတယ်"

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"ဗျာ"

တင်ယွန်းစံ၏ အဆက်အစပ်မရှိသော မေးခွန်းကြောင့် ထိုလူကြောင့်သွားဟန်တူသည်။ ။

"မင်းနာမည်ကို မေးတာ"

"ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်သီလပါ"

တင်ယွန်းစံ ပြုံးမိသွားသည်။ ။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ တွဲခိုသွားသော အပြုံးရိပ်ကို ချက်ချင်းပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

မောင်သီလအတွက် ထူးဆန်းနေသည်။ ။ သူ၏ ဆရာ ဦးရဲတင်ကျော်သည် ရုံးခန်းအတွင်း၌ ရှိနေသည်။ ။ သို့သော် စောစောကတင် သူ့အား...

"ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို မေးရင် အပြင်သွားတယ်၊ ပြန်မလာဘူးလို့ သာ လှည့်ပတ်ပြောလိုက်၊ တံခါးကို အတွင်းက ငါသေ့ခတ်ထားလိုက်မယ်"

ဟု ပြောပြီး တံခါးကိုပိတ်သွားခဲ့သည်။ ။ သူ့အတွက် အံ့သြမှုအရှိန် မလွင့်ပြယ်မီမှာ ပင် အံ့သြမှုက ထပ်ဆင့်လာသည်။ ။

အင်မတန် ချောမောလှပပြေပြစ်လွန်းသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဆရာသည် ဘာကြောင့် မတွေ့ချင်ရသနည်း။ ။ ရှောင်ပုန်းနေချင်ရသနည်း။ ။

"သီလ ဆိုရင်တော့ မင်းလိမ်ညာတတ်မယ် မထင်ဘူး၊ တို့ မေးမယ့်

မေးခွန်းကို မင်းမှန်မှန်ဖြေလိမ့်မယ်လို့ တို့ ယုံကြည်တယ်"

မောင်သီလ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ စိတ်လည်း ရှုပ်လာသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ရှိသည်။ ဆရာနှင့် ဤအမျိုးသမီး ဘယ်လိုပတ်သက်နေသနည်း။

သူသိထားသည် က ဆရာ၌ စေ့စပ်ထားသောမိန်းမရှိသည်။

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...မေးပါ အစ်မ"

"မင်းဆရာ ဒီအခန်းထဲမှာ တကယ်မရှိဘူးလား"

သီလတော့ အခက်ကြုံနေပြီ။

"ဟို...ဟို...ဘုရားပေးပေး ကျမ်း..."

ထိုအချိန်တွင် သီလလုံးဝမျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်းတံခါးကြီး ရုတ်တရက်ပွင့်လာသည်။

ပြီးတော့ သီလတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မျက်နှာထားမျိုးကို ဆရာဦးရဲတင်ကျော်၏ မျက်နှာပေါ်၌ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသော လေသံသည် ဆရာဦးရဲတင်ကျော်၏ တင်းနေအောင်စေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကျုပ်ရှိတယ်၊ အမိကို မတွေ့ချင်လို့ ကျုပ်တမင်ရှောင်နေတာပဲ၊ ဒါကို အမိက သူ့ဆန်စားရဲမှ ဆိုသလို ကျုပ်စကားကို နားထောင်နေတဲ့ သူအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက် စကားတွေနဲ့ ကျိန်စာတိုက်စရာမလိုဘူး၊ ကိုင်းအမိ လာရင်းကိစ္စတွေနဲ့ မြန်မြန်ပြောပြီး မြန်မြန်ကြွပါ၊ ကျုပ်မှာ အမိအတွက်ပေးစရာ အချိန်မရှိတော့ဘူး"

တင်ယွန်းစံ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ဆ

ကံတည်း မွေ့ကြေမတတ် ပျက်သုဉ်းလာသောနှလုံးသားကြောင့် ပြောစရာစကားတို့ သည် အသံအဖြစ်သို့ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲရန် အင်အားတို့ မရှိတော့ပါ။

တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသော နှုတ်ခမ်းကြားမှ တစ်ခွန်းတည်းသောအသံ ထွက်ပေါ်ရန် အားယူရသည် ။ သို့သော်မရ။

ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားက အတားအဆီးမဲ့စွာကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များ တို့ လည်း တွန်းလှန်ရန် အင်အားမရှိ။

သို့သော်...

တင်ယွန်းစံမှာ လုပ်ဆောင်လိုက်နိုင်သော အင်အားတစ်ခုတော့ရှိနေသည် ။

ထိုအင်အားက ညာဘက်လက်သည် လွယ်လင့်တကူပင် မြောက်တက်သွားပြီး မိမိအား နာကြည်း၊ ရွံရှာ၊ မုန်းတီးခြင်းတို့ ဖြင့် ကြည့်နေသော မျက်လုံးစိမ်းပိုင်ရှင် ဦးရဲတင်ကျော်၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

"ဖြန်း..."

ဦးရဲတင်ကျော်၏ မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည် ။

"ဟာ...ဆရာ"

မောင်သီလ ရုတ်တရက် အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားသည် ။ သူ၏ ဆရာကို စော်ကားသောရန်သူကို သူဘာလုပ်ပေးရမှန်းမသိနိုင်ခင်မှာ ပင် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သူမပြေးထွက်သွားလေသည် ။

သို့သော် သူမ၏ မျက်ရည်စက်များက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကျန်

ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

သူ၏ ဆရာကို မောင်သီလလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ နီရဲသွားသော ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို ပွတ်ရင်း သူမ၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြေကွဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

မောင်သီလအတွက် ထူးဆန်းနေပြီ။

ဆရာနှင့် စောစောက ဆရာ့အခေါ်အရ အမိဆိုသော အမျိုးသမီးနှင့် ဘာတော်ပါလိမ့်။

ပြီးတော့...

အမိက ဘာကြောင့် ဆရာ့ကို နာနာကြည်းကြည်း ရိုက်နှက်သွားရပါလိမ့်။

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားလေသည်။ ။

ကျောက်ဆစ်ရုပ်ဖြစ်သွားသော ဆရာဦးရဲတင်ကျော် မသိမသာခိုးကြည့်ရင်း မောင်သီလမျက်တောင်မခတ်ရဲ၊ နားရွက်မခတ်ရဲ ဖြစ်နေလေသည်။ ။

ရဲတင်ကျော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါမှ မောင်သီလ လှုပ်ရှားရဲသည်။ ။ အပြင်ဘက်ခန်း၌ ရှိနေသော စီမံဌာနခန်းသို့ ကူးလိုက်သည်။ ။

အခန်း (၂)

"စောစောကဝင်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်သလား"

မောင်သီလက ရုံးအုပ်ကြီးအား ဦးစွာမေးလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်က အမျိုးသမီးလဲ ကောင်လေးရဲ့ "

ရုံးအုပ်ကြီး မသိဟန်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ဖို့ များ သည် ။ တကယ်ဆို လျှင် သူ၏ လိုက်ကာသည် လေတိုက်တိုင်းလွင့်နေသည် ။ လှေကားထိပ် ကို လှမ်းမြင်နေရသည် ။

လှေကားထိပ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားသော အင်မတန်လှပသည့် အမျိုး သမီးကို လူပျိုသိုးကြီးဖြစ်သော ရုံးအုပ်ကြီး ဦးသာဇန်သတိမပြုဘဲ မနေ နိုင်ဟု မောင်သီလ တထစ်ချယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်သည် ။

"ဟာဗျာ...ဆရာကလည်း ၊ ပန်းနုရောင် မရင့်တရင့်ဝမ်းဆက် ဝတ် ထားတဲ့ ဒေါင်ကောင်းကောင်း ခပ်တောင့်တောင့်အမျိုးသမီးလေဗျာ"

"ဪ သူလား၊ မြင်လိုက်သားပဲ၊ ဦးရဲတင်ကျော်နဲ့ စေ့စပ်တုန်းက ငါ သွားရသေးတာပဲ၊ တင်ယွန်းစံက ခင်မင်ဖော်ရွေတဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်လို့ ငါနဲ့ တောင် ရင်းနှီးခဲ့သေးတယ်၊ သူပြန်သွားပြီလား သိတောင်မသိလိုက် ဘူး၊ ဆရာကော ပါသွားသလား"

ရေပက်မဝင်သောစကားကြောင့် မောင်သီလမှာ ကြားဝင်မပြောနိုင်

ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသည်။ ။

ထိုစဉ် ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင် စာရေးမတစ်ဦးဖြစ်သော လှလှမြင့်က
...

"ဟာ...ဆရာ၊ ဒီမှာ ဆရာဦးရဲတင်ကျော်တို့
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို ဖျက်သိမ်းတဲ့ သတင်း ပါလာပါလား"

"ဗျာ"

"ဟေ"

မောင်သီလသည် လှလှမြင့်လက်မှ သတင်းစာကို ဆွဲလှလိုက်သည်။ ။
ဦးသာဇန်ကလည်း မောင်သီလနှင့်အတူ ပူးကပ်ကြည့်သည်။ ။

"ဆရာ့ဘက်က ဖျက်သိမ်းတဲ့ သတင်းပဲ"

ဦးသာဇန်က မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ လက်ကိုင်ပစီဖြင့် မှန်သားကို ပွ
တ်လိုက်ပြီး သတင်းစာကို မောင်သီလလက်မှ ယူကာ ထပ်ဖတ်သည်။ ။

"ကျွန်တော် ရဲတင်ကျော်သည် (၉-၉-၉၅)ရက်နေ့က စေ့စပ်ထား
သော မတင်ယွန်းစံအား ခွင့်မလွှတ်နိုင်သောကိစ္စရပ်တစ်ခုကြောင့် အဆို
ပါ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါကြောင်း ရဲတင်
ကျော်ဆိုပါလား"

ဦးသာဇန်က အသံထွက်ဖတ်လိုက်သေးသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်နော်ဆရာ၊ မယုံနိုင်စရာပဲ"

လှလှမြင့်က ဦးသာဇန်လက်မှ သတင်းစာကို ပြန်ယူရင်း...

"မတင်ယွန်းစံက သိပ်ချောတာပဲ၊ မှန်နေအောင်လှတာ မွန်ပြည်နယ်
မှာ မယ်ဘွဲ့ရခဲ့တာ၊ နောက်တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံမှာ လည်း မယ်တက္ကသို

လံဘွဲ့ရခဲ့တာဆိုလားပဲ၊ ကျွန်မအစ်မနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ တစ်နှစ်တည်း တက်ခဲ့တာလေ "

"အင်းလေ ဒီလောက်လှပတဲ့ မိန်းမကို ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ သစ်စိမ်း ချိုးချိုးလိုက်ရတာလဲ နင်သိသလား လှလှမြင့် "

မောင်သီလက သူသိလိုသော အချက်ကိုမေးလိုက်သည် ။

"ဒါတော့ ငါမသိဘူး "

"နင့်အစ်မနဲ့ တစ်နှစ်တည်းဆို "

"ဟဲ့...တစ်နှစ်တည်းပေမယ့် သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး ၊ မတင်ယွန်းစံ ကိုသာ မယ်တက္ကသိုလ်အနေနဲ့ အားလုံးသိကြတာ၊ သူကတော့ ကျန်တဲ့ သူတွေကို သိချင်မှ သိမှာ လှသလောက် မာနကလည်း ကြီးသလားမ မေးနဲ့ ၊ တစ်လောကလုံးမှာ သူနဲ့ တန်တဲ့ ယောက်ျားမရှိတဲ့ ပုံမျိုး၊ ဆရာ ဦးရဲတင်ကျော်နဲ့ စေ့စပ်သတင်းတွေ့တော့မှ ငါတို့ လည်း အံ့သြရတာ၊ အင်း...ဘာပြဿနာများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိသလဲမှ မသိတာ "

မောင်သီလအနေဖြင့် စောစောကအဖြစ်အပျက်ကို သဘောပေါက် သွားသည် ။

"ဒါထက်...စောစောက တင်ယွန်းစံလာသွားတယ်မဟုတ်လား "

"အင်း...ဒါပေမဲ့ "

မောင်သီလ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ သူ့အနေဖြင့် ဦးသာဇန်တို့ ကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပါက ဆရာဦးရဲတင်ကျော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆလိုက်သည် ။

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ကောင်လေးရ၊ ဆက်စမ်းပါဦး၊ မင်းဟာက

တိုးလိုးတန်းလန်းနဲ့ "

"ဒါပေမဲ့ ဆရာမရှိဘူးဆိုလို့ ချက်ချင်းပဲပြန်သွားတယ်"

"ဦးရဲတင်ကျော် ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရှိဘူးလို့ ပြောခိုင်းလို့ ပြောလိုက်ရတာ"

"အင်း တို့ ဆရာလည်း ရုပ်ချောဥစ္စာပေါနဲ့ လူပျိုဝဋ်ကကျွတ်တော့မယ့် အောက်မေ့တာ၊ ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရပါလိမ့်"

လှလှမြင့်က ညည်းညည်းညူညူပြောလိုက်ရာ မောင်သီလက ဦးသာဇန်ကို တွေ့ကြည့်ရင်း...

"အဲဒါပေါ့ အမြဲတေရှိရာ အမြဲတေစုဆိုသလို၊ လူပျိုကြီးတွေရှိရာ လူပျိုကြီးတွေစု..."

"ခွေးမသား အဆုံးမတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တော့တာပဲ၊ သွား...သွား...မင်းအလုပ်မင်းသွားလုပ်တော့"

ဦးသာဇန်က သူ့အား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဟန်ဆောင်၍ နှင်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မောင်သီလက လှလှမြင့်ကို တစ်ချက်စွေကြည့်ပြီး စီမံရေးရာဌာနခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ဆရာ ဦးရဲတင်ကျော် ရုံးခန်းရောက်သောအခါ အသာချောင်းကြည့်ပြီး စီမံရေးရာဌာနခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

ဆရာ ဦးရဲတင်ကျော် ရုံးခန်းရောက်သောအခါ အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဦးရဲတင်ကျော်သည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်၏။

နောက်မှီပေါ်၌ ခေါင်းတင်ပြီးမျက်နှာကြက်ကို ထိုးဖောက်မတတ်ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းငြိမ်သက်လျက်ရှိလေသည်။ ။

မောင်သီလအလိုက်သိစွာ ငြိမ်သက်၍ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေလို
က်သည် ။ သို့သော် မောင်သီလရင်ထဲမှာ တော့ ဂနာမငြိမ်၊
ဦးရဲတင်ကျော်နှင့် မတင်ယွန်းစံတို့ အကြောင်း သိချင်လျက်ရှိသည် ။

အခန်း (၃)

တင်ယွန်းစံနားထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်နေသည် က 'ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုကြောင့်'ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

မိမိသည် ဦးရဲတင်ကျော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် မည်သည့်အပြစ်မျိုး ကျူးလွန်ခဲ့သနည်း။

အိမ်တံခါးပိတ်ကာ မျက်ရည်စက်များ ကုန်ခန်းသွားသည် အထိ ငိုကြွေးပစ်လိုက်သည်။

မိမိ၏ အရှက်ကိုခွဲသော သူ၏ ရှေ့မှောက်၌ မိမိသည် ဘာကြောင့်များ မျက်ရည်ကျကာ အရှုံးပေးထွက်ပြေးခဲ့ရသနည်း။ အမှန်ဆိုရလျှင် ယခင်က ရည်ရွယ်ထားသည် က...

"ဒီမှာ ဦးရဲတင်ကျော်၊ ကျွန်မမှာ ရှင်ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ ဘာများ ရှိနေသလဲဆိုတာ ရှင်းစမ်းပါဦး"ဟု လည်းကောင်း။

"ကျွန်မ အချစ်ကို မရရင်အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး ဆိုပြီး ကျွန်မကို အသည်းအသန်ကြိုးပမ်းခဲ့တာ ကျွန်မကိုအရှက်ခွဲဖို့ ပေါ့ ဟုတ်လား..."

စသည် ဖြင့် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး မေးမြန်းလိုက်မည်ဟူသော ရည်စူးချက်တို့ သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီးခံရခက်လွန်းသော ဝေဒနာကြောင့် ပေါက်ကွဲကာ သူ၏ ပါးကို ရိုက်နှက်ခဲ့ခြင်းမှ အပ မိမိသည် မျက်ရည်ကျအရှုံးပေးပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရသည် အထိ ယောက်ယက်ခတ်ခဲ့

ရသည် ။

တွေးမိတိုင်း လောကကြီးမှာ စွန့်ခွာသွားပစ်ချင်လောက်အောင် ခံစားလိုက်ရသည် ။

လေးလေးအနေနှင့်လည်း လာသမျှ တယ်လီဖုန်းများကို ခိုင်ခံ့ဖြေရှင်းရပေလိမ့်မည်။

အကျိုးအကြောင်း လုံးဝရှင်းပြခြင်းမရှိဘဲ ဦးရဲတင်ကျော်၏ တစ်ဖက်သတ်ကြေညာချက်သည် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မည်သို့ရှိချေမည်နည်း ။

မိဘများ လည်း လိုက်လာနိုင်သည် ။

"ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ လေးလေး၏ အသံပါ နောက်ဆက်တွဲပေါ်ပေါက်လာသည် ။

"နီရင်း ခဏဖွင့်စမ်း၊ ဒီမှာ သမီးအတွက် ပစ္စည်းတစ်ခုလာပို့တယ်"

တင်ယွန်းစံ ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထလိုက်သည် ။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို ပြုပြင်ရန် သတိမရတော့။

တံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်သည် ။ လေးလေးက တစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော ရောင်စုံစက္ကူပတ်ဘူးတစ်ဘူးကို ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

တင်ယွန်းစံကလှမ်းယူပြီး ယောင်နုနုဖြစ်နေသည် ။ ဘယ်သူလာပေးတာလဲ၊ ဘယ်သူကပေးခိုင်းတာလဲ စသည့်မေးခွန်းများက ရင်ထဲလျှံဝေလာသည် ။ သို့သော် နှုတ်ကမထွက် လေးလေးကိုသာ မျက်ရည်လွှမ်းနေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည် ။

လေးလေးကလည်း သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်...

"ဟိုကောင် ပို့ခိုင်းလိုက်တာတဲ့ ၊ သူ့တပည့်မောင်သီလဆိုတဲ့ သူငယ် တစ်ယောက်လာပို့သွားတာ"

"ဟင်"

"နီရင်းလိုချင်တဲ့ အဖြေ အဲဒီထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

လေးလေး၏ ထင်မြင်ချက်ကို တင်ယွန်းစံလက်ခံပါသည် ။ ဒိန်းခနဲ ရင်တွင် မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ အထုပ်ကိုကိုင်ထားသော လက်ပင်လျှင် တုန်ယင်ချင်လာသည် ။

"လေးလေး ဖောက်"

တင်ယွန်းစံဖောက်၍ ရလိမ့်မည်မဟုတ်၊ လေးလေးက သဘောတူ ညီစွာ လှမ်းယူပြီး ဖောက်လိုက်သည် ။

တင်ယွန်းစံ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့လျက်ရှိချေသည် ။ လေး လေး၏ လက်ထဲတွင် ပါလာသည် က ကက်ဆက်ခွေတစ်ခု၊ ဓာတ်ပုံအ ယ်လံဘမ် အလတ်စားတစ်အုပ်ဖြစ်သည် ။

တင်ယွန်းစံက လက်ထဲရောက်လာသော ပစ္စည်းများကို တုန်ယင်စွာဖြင့် ကိုင်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကက်ဆက်ဖုံးပေါ်က လက်မှတ် ကို တင်ယွန်းစံမှတ်မိလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တုန်လှုပ်မှုက စတင် သွားသည် ။

"နှိုင်းနှိုင်း"

တင်ယွန်းစံနှုတ်မှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"ဟင်...သေချာရဲ့ လား"

တင်ယွန်းစံ အယ်လ်ဘမ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

တင်ယွန်းစံ၏ ဓာတ်ပုံများ ။

"အို"

ခြောက်နှစ်နီးပါး ခြောက်လှန့်နေခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးသည် မပြီးဆုံး
သေးပါလား။

တင်ယွန်းစံက ပစ္စည်းလေးများကို ရင်ဝယ်ပိုက်လိုက်သည်။ ။ နောက်
လေးလေးကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ခုတင်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်
ခဲ့သည်။ ။ ရင်တွင်း၌ ...

"နှိုင်းနှိုင်းရယ် နီရင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို လိုက်ပါနှောင့်ယှက်နေ
တော့မှာ လားဟင်"

အခန်း (၄)

ကက်ဆက်ထဲ အခွေလေးထည့်ဖို့ ကို တင်ယွန်းစံ အတော်ကြိုးစား
လိုက်ရသည်။ ။

"နီရင်းဉာဏ်တဲ့ ၊ အဲဒါ နိုင်းနိုင်းရဲ့ နားထဲကို မကြာခဏဝင်လာတဲ့
အမည်သစ်တစ်ခုပါ နီရင်း..."

"ကျောင်းသားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားတဲ့ သတင်းကြီးတဲ့ မင်း
သမီးကို နိုင်းနိုင်းတွေ့ချင်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်းဝင်လာတဲ့ အမည်သစ်
တစ်ခုပါ နီရင်း..."

"ကျောင်းသားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားတဲ့ သတင်းကြီးတဲ့ မင်း
သမီးကို နိုင်းနိုင်းတွေ့ချင်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်းနိုင်းတွေ့ဖူးလိမ့်မယ်လို့
လည်း ယုံကြည်တယ်လေ...၊ ကျောင်းကို ရောက်ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အ
တွင်းမှာ နိုင်းနိုင်းစိတ်ထဲက 'ဟာ လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ 'အသိအမှ
တ် ပြုထားမိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေလို့ နိုင်းနိုင်းဆုတောင်းမိတယ်"

"နိုင်းနိုင်းဆုတောင်းခြင်း ပြည့်ဝသွားပြီ နီရင်း၊ နိုင်းအသိအမှတ်ပြု
ထားတဲ့ မိန်းကလေးက နီရင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ နီရင်းဖြစ်နေလို့ ပဲ၊ နိုင်းနိုင်းရ
င်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရတယ် နီရင်းရယ်
"

တင်ယွန်းစံရင်ထဲ ဆွေးမြည့်စွာခံစားလာရသည် နှင့်အမျှ မျက်ရည်

တာက ကျိုးလေသည်။ ။

မိမိအတွက် အတိတ်သည် လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းကိုသာ ဖော်ဆောင်နေသည် ဆိုတော့လည်း မျက်ရည်တို့ ကို တားဆီးနိုင်သော အင်အားမရှိပြီ။

နိုင်ငံခြား၏ အေးဆေးပျော့ပျောင်းသော အသံလေးက တင်ယွန်းစံ၏ နှလုံးသားကို ဆွဲညှစ်ထားသည့်အလား ရှိနေရာ အသက်ရှူရပင်ကျပ်လာသည်။ ။

ထို့အပြင် အတိတ်လွင်ပြင်မှ နိုင်ငံခြား၏ ပုံရိပ်ကလည်း ထင်ဟပ်လာသည်။ ။ တင်ယွန်းစံ နိုင်ငံခြားသို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဖြူသော၊ အရပ်မြင့်လွန်းသဖြင့် နွဲ့သယောင်ထင်ရသော၊ ထို့အပြင် အပြောအဆို အနေအထိုင်၌ မိန်းကလေးများ ထက်ပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသော နိုင်ငံခြားကိုသူငယ်ချင်းတစ်ဦးအနေဖြင့် တင်ယွန်းစံသံယောဇဉ်သိပ်တွယ်ခဲ့မိပါသည်။ ။ သို့သော် အချစ်၏ ကိန်းဂဏန်းများကို တင်ယွန်းစံ တွက်ချက်ရန်နားမလည်သေး။

နိုင်ငံခြားအပေါ် ခင်မင်တွယ်တာမှုက ရှင်းသန့်ခဲ့သည် ကို မိမိသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ။

နိုင်ငံခြားရယ်...။
